

## Arrest

nr. 289 675 van 31 mei 2023  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore bij advocaat B. DHONDT  
Rotterdamstraat 53  
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2023 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 28 maart 2023 (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. WALPOT, die *loco* advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 12 oktober 2022 een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Dactyloscopisch onderzoek leert dat verzoekende partij ondermeer in Frankrijk op 29 augustus 2022 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Op 8 december 2022 wordt een terugnameverzoek

gericht aan de Franse autoriteiten op grond van de Dublin III-verordening. Op 21 december 2022 verklaren de Franse autoriteiten zich akkoord met de terugname van verzoekende partij.

1.3. Op 28 maart 2023 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

*In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):*

*naam: S. (...)*

*voornaam: K. (...)*

*geboortedatum: X*

*geboorteplaats: Alikhel*

*nationaliteit: Afghanistan*

*die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.*

**REDEN VAN DE BESLISSING :**

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.*

*De heer S., K. (...), verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende zich op 12.10.2022 aan bij onze diensten waarbij betrokkene de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dezelfde dag nog diende de betrokkene dit verzoek ook effectief in. De betrokkene legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor.*

*Dactyloscopisch onderzoek in het kader van het verzoek van de betrokkene leidde tot meerdere treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze tonen aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk op 09.08.2022 en in Frankrijk op 29.08.2022.*

*Bij zijn aanmelding verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 31.10.2005. Onze diensten meldten de betrokkene op 12.10.2022 aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 03.11.2022 werd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) te Leuven een medisch onderzoek verricht om na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op 03.11.2022 een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Op basis van dit resultaat besliste de Dienst Voogdij op 14.11.2022 dat de betrokkene geen voogd krijgt omdat hij ouder dan 18 jaar wordt beschouwd.*

*Op 19.10.2022 werd voor de betrokkene een vraag om informatie op grond van art. 34 van Verordening 604/2013 aan de autoriteiten van Frankrijk gericht. In hun antwoord van 15.11.2022 vermeldten de Franse instanties dat de betrokkene bij hen gekend staat als S. K. (...), geboren op 20.03.1996. De Franse autoriteiten lieten verder weten dat hun terugnameverzoek aan Oostenrijk voor betrokkene d.d. geweigerd werd door de Oostenrijkse instanties op 12.10.2022.*

*Op 23.02.2023 werd de betrokkene bij onze diensten gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Tijdens dit persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene dat hij ± 2 jaar voor de datum van het persoonlijk onderhoud te voet en per auto van Afghanistan naar Iran reisde, waar hij ongeveer 11 maanden verbleef om dan per vrachtwagen naar Turkije te reizen, waar hij 5 maanden in Istanboel verbleef. Volgens de betrokkene reisde hij dan per auto en te voet van Turkije via Bulgarije (doorreis) en Servië (doorreis) naar Oostenrijk, waar hij 2 weken verbleef, eerst 3 dagen in een gesloten centrum en vervolgens 11 dagen in een open centrum. De betrokkene verklaarde dat hij dan met de trein via Zwitserland (doorreis) naar Frankrijk reisde (doorreis) om van daaruit te voet via Zwitserland (doorreis) terug naar Frankrijk te reizen, waar hij 2 maanden verbleef op verscheidene plaatsen. Volgens betrokkene reisde hij daarna per taxi van Frankrijk naar België, waar hij twee dagen vóór zijn verzoek om internationale bescherming aankwam. Tijdens de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming op 12.10.2022 verklaarde de betrokkene echter dat hij in het Rijk is binnengekomen op 08.10.2022.*

*De betrokkene verklaarde verder ongehuwd te zijn, geen kinderen te hebben en geen familie- of gezinsleden te hebben in België of een andere EU-lidstaat.*

*De betrokkene bevestigde een verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben in Frankrijk en in Oostenrijk, waarbij betrokkene verder aangaf dat hij in Frankrijk in een Dublin procedure zat en dat*

*hij in Oostenrijk door de politie gedwongen werd tot het afstaan van zijn vingerafdrukken en het indienen van een verzoek om internationale bescherming.*

*Tijdens het persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) betrokkene besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of betrokkene met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens betrokkene verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat vrienden hem hadden gezegd dat dit een goed land is. De betrokkene uitte verder bezwaar tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij daar in een Dublin-procedure zit en omdat hij geen opvang of hulp kreeg. Betrokkene gaf verder aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat hij dit geen leuk land vindt en omdat hij daar niemand kent.*

*Op 08.12.2022 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de autoriteiten van Frankrijk. Op 21.12.2022 volgde een akkoord voor terugname van Frankrijk op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. De Franse autoriteiten vragen in dit akkoord om de betrokkene over te dragen via de grenspost van Rekkem, waarna de betrokkene zich dient aan te bieden bij de 'Préfecture de l'Ille et Vilaine'. De Franse instanties verzoeken verder om minstens 7 werkdagen vooraf op de hoogte te worden gebracht van de transfer. De Franse autoriteiten lieten weten de betrokkene ook te kennen onder de alias S. K. (...).*

*Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).*

*We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.*

*Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat betrokkene door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden*

*blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest.*

*Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Frankrijk, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn of haar verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.*

*Daarnaast dient te worden benadrukt dat Frankrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.*

*Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Frankrijk, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van Frankrijk de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.*

*Omtrent de verklaringen van betrokkene over Oostenrijk en zijn argumenten voor een bezwaar tegen een overdracht aan dit land wensen we er op te wijzen dat Frankrijk middels het akkoord van 21.12.2022 de verantwoordelijke lidstaat is geworden om het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene te behandelen. Dit impliceert dat de betrokkene geenszins dient terug te keren naar Oostenrijk en dat mogelijke argumenten om zich te verzetten tegen een overdracht aan dit land in deze niet van toepassing zijn.*

*De betrokkene verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij in België een verzoek om internationale bescherming indiende omdat het een goed land is. Betreffende deze verklaringen wensen we te herhalen dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt niet toe aan betrokkene om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene stelde dat België een goed land is, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Frankrijk. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat. De betrokkene bracht geen elementen aan die volgens hem in geval van een overdracht aan Frankrijk wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*De betrokkene gaf aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij geen opvang of hulp kreeg in Frankrijk. Hieromtrent wensen we vooreerst op te merken dat betrokkene deze verklaring niet duidde aan de hand van concrete gegevens en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder wensen we er op te wijzen dat het enkele feit dat de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk anders is georganiseerd dan in België, geenszins een risico impliceert op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Vervolgens wensen we hier op te merken dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd opgevangen of behandeld door de Franse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Aldus maakte de betrokkene geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Frankrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*De betrokkene verklaarde verder bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij daar in een Dublin-procedure zit. Hieromtrent wensen we op te merken dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de*

vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Verder wensen we op te merken dat het hier aangehaalde argument om zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Franse autoriteiten. Het loutere gegeven dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in Frankrijk in een Dublin-procedure zit, betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correctie of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Frankrijk dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden, met name dat zijn verzoek om internationale bescherming in een Dublin-procedure zit, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk.

Zoals reeds vermeld stemden de Franse autoriteiten op 21.12.2022 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van 18(1)b van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...);

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”.

Dit betekent dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Frankrijk zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst.

Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Frankrijk, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Frankrijk niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze vrees aldus ongegrond.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of

vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos at Forum réfugiés – Cosi, "Asylum Information Database - Country Report: France – 2021 Update", laatste update op 08.04.2022, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, hierna AIDA-rapport genoemd; een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken ("Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications", p. 60).

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (p. 60). Hieromtrent wensen we te herhalen dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de grenspost van Rekkem, waarna betrokkene zich dient aan te bieden bij de 'Préfecture de l'Ille et Vilaine'. De af te leggen weg van de grenspost naar de verantwoordelijke prefectuur is mogelijk met het openbaar vervoer. Hieruit besluiten we dat de betrokkene dan ook geen onoverkomelijke verplaatsing naar het verantwoordelijke departement dient te ondernemen.

Frankrijk kent verschillende soorten opvangstructuren: Accommodation centres for all asylum seekers (CADA), Emergency accommodation for all asylum seekers (HUDA) en Reception and administrative situation examination centres (CAES). Personen die via een Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als 'gewone' asielzoeker en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden met als enige uitzondering dat zij geen toegang hebben tot de CADA-centra. (p. 99) Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er geen problemen opduiken in het opvangsysteem van Frankrijk. In 2021 kwamen er veel minder verzoekers aan in Frankrijk omwille van de coronacrisis maar ondanks die lagere cijfers en de opgedreven capaciteit van de Franse opvangstructuren blijft het in sommige regio's moeilijk om iedere asielzoeker van opvang te voorzien en belanden ook asielzoekers die recht hebben op opvang soms op straat (p. 105).

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, en dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers, leidt niet tot de conclusie dat de procedures voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport over Frankrijk meldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA), dit geldt ook voor personen die via een Dublin-procedure worden overgedragen aan Frankrijk. De gezondheidszorg is in de meeste Franse regio's goed toegankelijk. Sinds 2019 werd er echter een wachtperiode ingesteld voor asielzoekers, sinds 2020 moet een asielzoeker tenminste 3 maanden in Frankrijk verblijven alvorens hij of zij toegang krijgt tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk sinds 2020 minder toegankelijk is voor verzoekers die hierdoor vaak langer wachten om een dokter te consulteren, daarnaast maakt dit het

moeilijker om snel bepaalde kwetsbaarheden te kunnen identificeren. (p. 115). Hoewel het rapport melding maakt van bepaalde obstakels in de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk leidt dit geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

De betrokkene verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud van 23.02.2023 in goede gezondheid te verkeren. We wensen hier op te merken dat tot op heden door betrokkene geen medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke en mentale gezondheidstoestand werden aangebracht.

Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie is niet aannemelijk.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Frankrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Tot slot maakte de betrokkene tijdens het persoonlijk onderhoud geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Frankrijk die door de betrokkene als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens de betrokkene wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Franse autoriteiten (4).

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering. ”

1.4. Aangezien de verzoekende partij zich niet binnen de voorziene termijn naar Frankrijk heeft begeven, beslist de verwerende partij op 23 mei 2023 tot terugleiding naar de grens en wordt verzoekende partij vastgehouden met het oog op haar overdracht naar Frankrijk op grond van het Dublin-akkoord.

## 2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

In casu wordt de versnelde behandeling gevraagd van de vordering tot schorsing gericht tegen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Artikel 39/85, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), zoals thans van toepassing, bepaalt als volgt:

*“§ 1. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.*

*(...)*

*De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*

*Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid.*

*(...)”*

Uit het bepaalde in artikel 39/85, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel die imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen - te dezen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten - slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel die imminent is of is geworden. Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet.

*In casu* maakt verzoeker het voorwerp uit van een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 23 mei 2023. Deze beslissing maakt de verwijdering van verzoekende partij imminent nu zij de vasthouding van verzoekende partij beveelt in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij heeft op 26 mei 2023, gelijktijdig met de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing van 23 mei 2023 ingediend. Het blijkt en het staat buiten betwisting dat de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd ingediend binnen de termijn van vijf dagen zoals voorzien in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Verder werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 292 877 en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet is dan ook ontvankelijk.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, samen behandeld.

### 3. Onderzoek van de vordering tot schorsing

#### 3.1. De ernstige middelen

3.1.1. In haar verzoekschrift tot het bevelen van voorlopige maatregelen voert de verzoekende partij het volgende middel aan:

*“Verzoeker voert een ernstig middel aan, gesteund op de grondrechten van de mens, meer bepaald op grond van artikel 3 van het EVRM, het non-refoulement beginsel, een absoluut grondrecht waar op grond van artikel 15 EVRM geen afwijking van mogelijk is, en een schending van artikel 4 van het Handvest van Grondrechten van de Unie, en artikel 1 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie,*

*Verzoeker voert aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ertoe zal leiden dat zij verwijderd wordt naar een gebied waar zij een ernstig risico loopt om onmenselijk en vernederend behandeld te worden met ernstige schade tot gevolg. Dergelijk nadeel is onherstelbaar.*

*Verzoeker dient niet louter een middel te ontwikkelen op grond van artikel 3 van het EVRM, dat middel moet ook een verdedigbare grief bevatten, wat inhoudt dat er aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker geschaad wordt in één van zijn rechten gewaarborgd door het EVRM (zie EHRM, 25 maart 1983, Silver en cons. T. Verenigd Koninkrijk, §113).*

*Verwerende partij nam op 28 maart 2023 een beslissing bijlage 26quater, waarvan de schorsing en de vernietiging gevraagd werd.*

*Op 11 mei 2023 kwam een nieuw AIDA rapport<sup>1</sup> – landeninformatie die verwerende partij doorgaans hanteert in Dublinprocedures – over Frankrijk uit waarin de desastreuze situatie met betrekking tot de opvang voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk wordt bevestigd en verder gedocumenteerd.*

*De beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, genomen op 23 mei 2023 vermeldt desondanks geenszins deze nieuwe informatie, noch gaat deze in op de door verzoeker aangehaalde argumenten in het beroep tegen de bijlage 26quater.*

*Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III Verordening bepaalt*

*“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

*Het concept menselijke waardigheid vindt verduidelijking in artikel 1 van het Handvest van Grondrechten van de Unie en valt te onderscheiden van de 'negatieve' en strikte benadering van artikel 3 van het EVRM. Het recht op menselijke waardigheid informeert echter ook de interpretatie van artikel 3 EVRM door het EHRM.*

*Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

*Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Deze bepaling waarvan de tekst ook is neergelegd in artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Bij een beoordeling van een grief betreffende artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het handvest, houdt de Raad zich aan de rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie.*

*Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Mûslim/Turkije, § 66). Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft deze verplichting bevestigd die op de lidstaat rust om, in die omstandigheden, de betrokkene niet naar het land te verwijderen waar hij een risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of met artikel 4 van het Handvest (zie HvJ 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C493/10).*

*Het Hof oordeelde in paragraaf 94 van dat arrest dat de “lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 overdragen wanneer zij*

niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en dit opdat de Unie en haar lidstaten hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers kunnen nakomen."

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde: "The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkuiov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant allégés he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99,

§ 60, ECHR 2001 II). 95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable conséquences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the général situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine)."

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Dus zowel uit de rechtspraak van het Hof van Justitie als deze van het EHRM blijkt dat de overheid niet enkel rekening moet houden met de omstandigheden waarvan ze kennis had, maar ook met deze waarvan ze kennis had moeten hebben. Concreet stelt het Hof van Justitie dat de overheid soms niet onkundig kan zijn van het risico op onmenselijke behandeling in een Dublin- ontvangstaat.

Bovendien moet dit onderzoek volgens het EHRM, gezien de delicate en evolutieve situatie in Frankrijk, met grote voorzichtigheid gebeuren en op basis van een volledige, rigoureuze en geactualiseerde informatie (EHRM, 4 november 2014, arrest Tarakhel t. Zwitserland).

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing wat betreft de onthaal- en opvangmogelijkheden in Frankrijk niet afdoende, en voerde geen zorgvuldig onderzoek naar de opvangsituatie. Zo maakt verwerende partij zich schuldig aan een selectieve lezing van de bronnen die ze aanhaalt, en schetst ze een té optimistisch beeld van de opvangcrisis in Frankrijk.

Verwerende partij vroeg geen enkele garantie aan de Franse autoriteiten om zich ervan te verzekeren dat verzoeker een plaats in een opvangcentrum toegewezen zou krijgen.

In het arrest Tarakhel stelt het EHRM duidelijk dat een dergelijk uiterst kwetsbaar profiel enkel kan overgedragen worden aan Frankrijk mits er garanties verkregen zijn qua adequate opvang en medische verzorging. Een correcte identificatie van kwetsbare personen is daarbij essentieel:

"112. The Court notes that in its Recommendations for 2013 UNHCR did indeed describe a number of problems, relating in particular to the varying quality of the services provided, depending on the size of the facilities, and to a lack of coordination at national level. However, while it observed a degree of deterioration in reception conditions, particularly in 2011, and a problem of overcrowding in the CARAs, UNHCR did not refer to situations of widespread violence or insalubrious conditions, and even welcomed the efforts undertaken by the Italian authorities to improve reception conditions for asylum seekers. The Human Rights Commissioner, in his 2012 report (see paragraph 49 above), also noted the existence of problems in "some of the reception facilities", voicing particular concern with regard to legal aid, care and

psychological assistance in the emergency reception centres, the time taken to identify vulnerable persons and the preservation of family unity during transfers.”

“118. The Court reiterates that to fall within the scope of Article 3 the ill-treatment must attain a minimum level of severity. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment and its physical or mental effects and, in some instances, the sex, age and state of health of the victim (see paragraph 94 above). It further reiterates that, as a “particularly underprivileged and vulnerable” population group, asylum seekers require “special protection” under that provision (see M.S.S., cited above, § 251).

119. This requirement of “special protection” of asylum seekers is particularly important when the persons concerned are children, in view of their specific needs and their extreme vulnerability. This applies even when, as in the present case, the children seeking asylum are accompanied by their parents (see Popov, cited above, § 91). (...) Otherwise, the conditions in question would attain the threshold of severity required to come within the scope of the prohibition under Article 3 of the Convention. 120. In the present case, as the Court has already observed (see paragraph 115 above), in view of the current situation as regards the reception system in Italy, and although that situation is not comparable to the situation in Greece which the Court examined in M.S.S., the possibility that a significant number of asylum seekers removed to that country may be left without accommodation or accommodated in overcrowded facilities without any privacy, or even in insalubrious or violent conditions, is not unfounded. It is therefore incumbent on the Swiss authorities to obtain assurances from their Italian counterparts that on their arrival in Italy the applicants will be received in facilities and in conditions adapted to the age of the children, and that the family will be kept together.”

1. Met betrekking tot de toegang tot opvang

De behandeling die verzoeker ondergaan heeft en dreigt opnieuw te ondergaan bij een terugleiding naar Frankrijk maakt een schending uit van artikel 3 van het EVRM:

“263. In the light of the above and in view of the obligations incumbent on the Greek authorities under the Reception Directive (see paragraph 84 above), the Court considers that the Greek authorities have not had due regard to the applicant’s vulnerability as an asylum-seeker and must be held responsible, because of their inaction, for the situation in which he has found himself for several months, living on the street, with no resources or access to sanitary facilities, and without any means of providing for his essential needs. The Court considers that the applicant has been the victim of humiliating treatment showing a lack of respect for his dignity and that this situation has, without doubt, aroused in him feelings of fear, anguish or inferiority capable of inducing desperation. It considers that such living conditions, combined with the prolonged uncertainty in which he has remained and the total lack of any prospects of his situation improving, have attained the level of severity required to fall within the scope of Article 3 of the Convention.” (EHRM, M.S.S. t. België en Griekenland van 21 januari 2011).

Het AIDA-rapport van april 2022 (waar verwerende partij ook naar verwijst in de bijlage 26quater) maakt duidelijk dat verzoeker bij een terugkeer naar Frankrijk in onmenselijke omstandigheden terecht zou komen.

Op het einde van 2021 werd slechts 56% (!) van de verzoekers om internationale bescherming die recht hebben op opvang ook effectief een opvangplaats toegewezen. Het gebrek aan opvangcapaciteit is een aanslepend probleem in Frankrijk:

“Lack of reception capacity: In 2021, the number of asylum seekers accommodated remained far below the number of persons registering an application. At the end of 2021, only 56% of asylum seekers eligible to material reception conditions were accommodated compared to 52% at the end of 2019. The lack of reception capacity is an ongoing issue since many years resulting in homelessness and serious human rights violations.”<sup>3</sup>

Vele verzoekers om internationale bescherming zonder opvang werden het slachtoffer van repressie door de politie en hebben onvoldoende toegang tot basismiddelen zoals water, voedsel, gezondheidszorg en sanitair. Bovendien werden bij de ontmanteling van vluchtelingenkampen ernstige schendingen vastgesteld van de vluchtelingen hun fundamentele rechten:

“Inhumane living conditions: Many asylum seekers are left without accommodation and camps are regularly dismantled in big cities or in the North of France (e.g. Calais or Grande Synthe) where more than 1,000 migrants were living in early 2021 despite police repression. Human Rights Watch published a report demonstrating that people living in camps in Calais and its surroundings still have insufficient access to basic needs, such as access to water points, food supply, health care, and sanitary facilities. The French Public Defender of Rights also called on the authorities to stop systematic dismantlement operations in Calais, which appear to be carried out in complete violation of migrant’s fundamental rights. It also reiterated that dismantlement operations should strictly respect procedures, human dignity and research for durable accommodations.”

Uit deze informatie, waar verwerende partij zelf gebruik van maakte, blijkt dat verzoeker bij een terugkeer naar Frankrijk hoogstwaarschijnlijk op straat zal belanden. Bijna de helft van de verzoekers om

internationale bescherming die recht hebben op opvang kregen ook effectief een plaats in een centrum toegewezen.

Verzoeker kreeg reeds te maken met dit structurele gebrek aan opvang toen hij er 2 maanden verbleef. Zeer recent verscheen een nieuw AIDA-rapport<sup>4</sup> over Frankrijk. De eerder geschetste problemen zijn nog steeds niet opgelost in Frankrijk, integendeel.

Maar liefst 80 000 asielzoekers die recht hebben op opvang hebben geen toegang tot de opvangcentra: *“Access to reception conditions: out of the 142,940 asylum seekers with applications pending at the end of 2022 (according to Eurostat), only 100,598 persons benefitted from reception conditions according to the French reception authority OFII, meaning over 40,000 asylum seekers do not access any reception conditions (accommodation, allowance, etc) in France.”*

[...]

*Access to accommodation: at the end of 2022, according to the Ministry of Interior, 62% of asylum seekers eligible to material reception conditions – i.e. 100,598 persons in total at the end of December 2022 according to OFII – were effectively accommodated, a minor increase compared to 58% at the end of 2021. When adding those asylum seekers who do not benefit from reception conditions, this means at least 80,000 asylum seekers were not accommodated in France as of December 2022. This lack of access to accommodation was one of the several points condemned by the UN Committee on the Elimination of Racial Discrimination in its latest appraisal of France published in December 2022.”<sup>5</sup>*

Het VN Committee voor de uitbanning van Raciale Discriminatie klaagt de desastreuze situatie voor verzoekers om internationale bescherming en hun toegang tot opvang en de gebrekkige omstandigheden in de centra aan:

*« Malgré les efforts déployés par l'État partie, le Comité est toujours préoccupé par les insuffisances du dispositif national d'accueil des demandeurs d'asile, notamment concernant les difficultés pour accéder à des lieux d'hébergement et les mauvaises conditions de ceux-ci. Le Comité est également préoccupé par la situation déplorable des conditions de vie et les mauvais traitements auxquels font face les personnes migrantes, notamment à la frontière franco-britannique. Le Comité réitère qu'il est important de poursuivre une politique d'immigration et d'asile fondée sur les principes de dignité humaine et de non-discrimination, afin de ne pas saper les valeurs de la Convention. »<sup>6</sup>*

Niet alleen krijgen lang niet alle verzoekers om internationale bescherming toegang tot accommodatie, diegene die elders in een informeel kamp opvang zoeken worden door de Franse autoriteiten weggepest door de verdeling van eten en voedsel te beperken:

*“Accommodation – informal camps: in Calais, despite the regular dismantlement operations which continued in 2022, as of January 2023 there were still about 800 migrants living in and around Calais in makeshift camps. In 2022 and early 2023, the authorities attempted to limit the distribution of water or food, through for example as blocking vehicle access to water and food distribution sites with rocks, etc. and limiting authorised distributions only to organisations funded by the State. However, the latter were considered as illegal by the Administrative court in October 2022.”<sup>7</sup>*

Het gebrek aan toegang tot accommodatie is een systematisch probleem in Frankrijk dat reeds jaren aansleept:

*“ECRE's report on the reception conditions of refugees and asylum seekers in Europe demonstrates that France has consistently fallen short of its obligations to provide accommodation to all asylum seekers on its territory, despite a considerable expansion of its reception infrastructure and a proliferation of types of accommodation.”<sup>8</sup>*

[...]

*It shows that a substantial number of applicants were left out of accommodation every year. These persisting issues raise questions of compliance with the Reception Conditions Directive as reception conditions should ensure an adequate standard of living for applicants. The decrease of first-time applicants in 2020 is largely due to the impact of COVID-19 and further does not reflect the fact that reception capacity was still very much lacking, given that many other asylum seekers were already present on the territory.”<sup>8</sup>*

De opvangcentra focussen op families en koppels. Alleenstaanden, zoals verzoeker, hebben het veel moeilijker om toegang te krijgen. Indien de asielzoeker er bovendien niet in is geslaagd toegang te krijgen tot een opvangcentrum voordat hij zijn beroep heeft ingesteld, zijn de kansen om er in de beroepsfase gebruik van te maken zeer gering:

*“In practice, many reception centres have been organised so as to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated. Moreover, if the asylum seeker has not succeeded in getting access to a reception centre before lodging their appeal, the chances of benefitting from one at the appeal stage are very slim. In case of a shortage of places, asylum seekers may have no other solutions than relying on night shelters or living on the street. The implementation of the national reception scheme intends to avoid as much as possible cases where asylum seekers are homeless or have to resort to emergency accommodation in the long run, yet gaps in capacity persist.”<sup>9</sup>*

Ondanks de toename van de opvangcapaciteit en de oprichting van nieuwe vormen van centra blijft een aantal regio's ernstige moeilijkheden ondervinden bij het verschaffen van huisvesting aan asielzoekers. In het bijzonder Parijs en Calais ondervinden zware moeilijkheden om verzoeker om internationale bescherming de opvang te bieden waar ze recht op hebben, soms met gewelddadige evacuaties tot gevolg. De tekortkomingen van het Franse opvangsysteem werden in december 2022 veroordeeld door het VN-comité voor de uitbanning van rassendiscriminatie:

*"Despite the increase in reception capacity and creation of new forms of centres, a number of regions continue to face severe difficulties in terms of providing housing to asylum seekers. As stated above, only about 62% of asylum seekers eligible for material reception conditions were accommodated at the end of 2022. The shortcomings of the French reception system were condemned in December 2022 by the UN Committee on elimination of racial discrimination."*<sup>521</sup>

In Paris, from 2019 to end of 2021, 27,508 migrants were evacuated from camps and accommodated through 109 operations carried out by the authorities, <sup>522</sup> including a violent evacuation in November 2020 widely condemned by NGOs, media and politicians. <sup>523</sup> From January to the end of November 2022, 5,605 persons were evacuated from the Parisians camps.<sup>524</sup> A coordination unit to deal with these situations was set up in January 2021, bringing together the authorities and associations. <sup>525</sup> The implementation of a national reception scheme, allowing better orientation from the Paris region to accommodation in other regions, enabled the orientation of more than 36,000 migrants since 2021. However, some NGOs report numerous cases of people who could not be accommodated following these operations or who were placed in detention.<sup>526</sup>

In Calais, regular dismantlement operations have been carried out since 2015, as described in the previous updates of this report. Yet, hundreds of migrants were still living in makeshift camps in Calais area throughout 2022. Early 2023, NGOs stated that about 800 migrants were in Calais and its surroundings.<sup>527</sup> Following a visit to the informal camp in Calais in September 2020, carried out upon the request from 13 NGOs, the Ombudsman noted sub-standard living conditions. <sup>528</sup> A report published by Human Rights Watch in 2021 stated that people living in camps in Calais and surroundings have still an insufficient access to basic needs, such as access to water point, food supply, health care, and sanitary facilities. <sup>529</sup>

Furthermore, in reaction to the sinking of a small boat during the Channel crossing on 24 November 2021, in which 27 persons died, the Ombudsman reiterated its previous recommendations made in 2015 and 2018. It asked for the halt of systematic dismantlement in Calais, which appears to be done in complete violation of migrant's fundamental rights. It also underlined that every dismantlement should strictly respect procedures, human dignity and research for durable accommodations.<sup>530"</sup><sup>10</sup>

In 2021 vonden 1 226 ontmantelingsoperaties plaats in Calais en 61 in Grande-Synthe. Tijdens al deze operaties werden volgens de HRO 10.121 tenten in beslag genomen, 205 mensen gearresteerd en 127 migranten het slachtoffer van politiegeweld:

*"In its annual report published in June 2022, Human Rights Observer (HRO), an organisation which monitors police evictions in northern France, stated that 1,226 dismantlement operations took place in Calais and 61 in Grande-Synthe throughout 2021.<sup>531</sup> During all these operations, HRO stated that 10,121 tents were seized, 205 people were arrested, and 127 migrants were victims of police brutality. <sup>532</sup> During a dismantlement at the end of December 2021, confrontations were reported between police officers and migrants. During the operation, 15 police officers and 3 migrants were injured. At the beginning of January 2022, a substantial police operation was organised in the same place, to complete the dismantlement. About 100 police officers were deployed in order to evacuate a camp of 50 migrants. <sup>533</sup> An investigation published by a journalist at the beginning of 2023 confirms the persistence of violence and police harassment in the Calais region in order to avoid the establishment of camps. <sup>534"</sup>*

De desastreuze situatie in Calais werd ook reeds verschillende keren veroordeeld door hoven en rechtbanken:

*"In recent years, Courts have also condemned the situation in Calais. In July 2017, the Council of State ruled that State deficiencies in Calais exposed migrants to degrading treatment and ordered the State to set up several arrangements for access to drinking water and sanitary facilities.<sup>536</sup> In a report published in December 2018, the Ombudsman denounced a "degradation" of the health and social situation of migrants living in camps in the north of France, with "unprecedented violations of fundamental rights".<sup>537</sup> On 21 June 2019, the Council of State ordered the northern prefecture of France to adopt important sanitary measures to support around 700 migrants living near a sport hall in the commune of Grande-Synthe. The application for interim measures had been filed by 9 civil-society organisations and the commune of Grande-Synthe. It demonstrated that both the inhumane living conditions of the migrants and the failure to act of the Government were a violation of the migrant's fundamental rights.<sup>538</sup> Following the decision of the Council of State, the French prefect had 8 days to adopt numerous sanitary measures such as installing water points, showers and toilets, but also to provide information to migrants on their rights in a language they understand."*<sup>11</sup>

Ondertussen blijft de Franse overheid de verdeling van water en voedsel beperken aan vluchtelingen die buiten opvangcentra verblijven:

*"In 2022 and early 2023, actions by the authorities to limit the distribution of water or food have been observed, such as the blocking vehicle access to water and food distribution sites with equipment (rocks, etc.)<sup>539</sup> and the limiting authorised distributions only to organisations funded by the State. <sup>540</sup> However, these late limitations has been considered as illegal by the Administrative court in October 2022.<sup>541</sup>"<sup>12</sup>*  
Ook in andere steden zoals Nantes, Grande Synthe, Lyon, Bordeaux en Metz leven migranten vaak noodgedwongen op straat, waarvan een deel verzoekers om internationale bescherming met recht op opvang zijn.

*"In some other cities (Nantes, Grande Synthe, Lyon, Bordeaux, Metz) migrants often live in the street. Some of them are asylum seekers eligible for accommodation centers but not housed due to the lack of places."<sup>13</sup>*

Bijgevolg moet geconcludeerd worden dat Frankrijk enorme moeilijkheden kent op verzoeker om internationale bescherming de opvang te bieden waar ze recht op hebben. Bovendien behandelen de Franse autoriteiten migranten die zich elders in informele kampen vestigen op een onmenselijke en vernederende manier, zoals reeds verschillende malen vastgesteld door de Franse Raad van State. Verzoeker loopt dus een reëel risico om bij aankomst in Frankrijk zich te moeten beroepen op de alternatieve, niet door de staat georganiseerde, opvangmogelijkheden of op straat te leven. Verzoeker bracht daarbij reeds eerder 2 maanden op straat door in Frankrijk, hetgeen illustratief is voor het feit dat hij niet over een netwerk beschikt in Frankrijk dat hem kan helpen met een alternatieve vorm van opvang, buiten het systeem dat door de Franse overheid wordt georganiseerd.

Verwerende partij liet na garanties te bieden dat verzoeker een snelle toegang zou hebben tot het opvangnetwerk. Voorts blijkt uit de rapporten die verwerende partij zelf aanhaalt, wel degelijk dat er in Frankrijk een structureel probleem is met betrekking tot de toegang tot de opvangcentra. Hierdoor loopt verzoeker het risico om voor langere tijd op straat te moeten overleven, hetgeen vanzelfsprekend problematisch is.

3. Gezien de problematische situatie in Frankrijk, had verwerende partij voor verzoeker schriftelijke garanties moeten vragen aan de Franse overheid aangaande een correcte behandeling van zijn asielprocedure en de mogelijkheid tot opvang. Deze garanties ontbreken echter compleet. Verwerende partij ging uiterst onzorgvuldig te werk door de bestreden beslissing te nemen zonder voorafgaandelijk individuele garanties voor verzoeker te vragen aan de Franse autoriteiten.

4. Verwerende partij baseerde zich in de bestreden beslissing niet op actuele landeninformatie over Frankrijk.

De bijlage 26quater maakt slechts melding van het AIDA rapport van april 2022<sup>14</sup>. Op 11 mei 2023, i.e. na het nemen van de bijlage 26quater en voor het nemen van de beslissing tot terugleiding van 23 mei 2023, verscheen echter een nieuw AIDA rapport<sup>15</sup> met meer uitgebreide (en minstens even zorgwekkende) informatie over de opvangproblemen in Frankrijk.

Verwerende partij dient een ex nunc onderzoek uit te voeren met de meest actuele informatie. Zij kan niet zomaar verwijzen naar "de beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat".

Door geen verder onderzoek te doen naar het risico op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, maar er zich in tegendeel uiterst makkelijk vanaf te maken, hield verwerende partij geen rekening met de op haar rustende onderzoeksplicht, en ging ze uitermate onzorgvuldig te werk.

Volgens de vaste rechtspraak van de RvV rust er een positieve verplichting op verwerende partij om na te gaan of de grondrechten van verzoeker niet in het gedrang zullen worden gebracht bij een repatriëring naar Frankrijk. Zie bijvoorbeeld RvV arrest nr. 116 183 van 19 december 2013, dat naar analogie op voorliggende zaak kan worden toegepast:

Ook in RvV arrest nr. 114 908 van 2 december 2013 wordt de onderzoeksplicht van verwerende partij bevestigd:

Er dient volgens de rechtspraak van het EHRM een "Full and ex nunc assessment" plaats te vinden van de toestand in het land van herkomst, bij het beoordelen van een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, §136).

Er kan naar analogie verwezen worden naar arrest nr. 117 992 van 30 januari 2014 van Uw Raad:

"3.4. Zoals hierboven reeds vermeld dient bij het onderzoek naar het beweerd risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in het land van bestemming, rekening te worden gehouden met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad v. Bulgarije, § 99 punt (c)). Hoewel dit op gespannen voet staat met de bevoegdheid van de Raad op grond van artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient er volgens de rechtspraak van het EHRM een "full and ex nunc assessment" plaats

*te vinden van de toestand in het land van bestemming (EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, §136)."*

*Verwerende partij laat het na om recente informatie te consulteren om zich een accuraat beeld te vormen van de opvangsituatie in Frankrijk."*

3.1.2. De Raad stelt vooreerst vast dat het deel van het middel betreffende het nieuwe AIDA-rapport van 11 mei 2023 niet terug te vinden is in de oorspronkelijke vordering tot schorsing. De verzoekende partij tracht zodoende haar middel zoals uiteengezet in het aanvankelijke verzoekschrift tot schorsing uit te breiden.

De handelwijze van de verzoekende partij lijkt niet te verzoenen met het doel van de bij artikel 39/85 van de vreemdelingenwet geboden mogelijkheid om bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van een hangende vordering tot schorsing te vorderen. Eén en ander zou er immers toe leiden dat de verzoekende partij, gebruik makende van de procedure van voorlopige maatregelen, zichzelf het recht toekent om een tweede maal een verzoek tot schorsing, zij het nu bij uiterst dringende noodzakelijkheid, in te dienen. Zulks is echter, gelet op het bepaalde in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet, uitdrukkelijk uitgesloten. Artikel 39/82, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende: *"De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen."* De Raad heeft in het kader van de onderhavige vordering slechts de bevoegdheid om de reeds hangende vordering tot schorsing versneld te behandelen. Hij moet zich dan ook beperken tot de middelen en de gegevens die zijn opgenomen in het verzoekschrift houdende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ingediend op 27 april 2023.

Waar verzoekende partij bovendien betoogt dat de verwerende partij een *"ex nunc"*-onderzoek had moeten verrichten heeft deze kritiek ook geen betrekking op de onderhavig bestreden beslissing. Immers kan men van de verwerende partij bezwaarlijk verwachten dat zij op 28 maart 2023 bij het treffen van de bestreden beslissing rekening houdt met een AIDA-rapport dat dateert van 11 mei 2023 en dus van na het treffen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij lijkt bovendien zelf te beseffen dat haar kritiek eerder gericht is op de beslissing tot terugleiding naar de grens van 23 mei 2023 waartegen zij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend. Het komt haar derhalve toe haar grieven daaromtrent in dat verzoekschrift uiteen te zetten, wat zij, zoals blijkt uit arrest nr. 289 676 van 31 mei 2023 ook gedaan heeft.

3.1.3. In het verzoekschrift ingediend op 27 april 2023 voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 *juncto* 13 EVRM, van de artikelen 5, 17 en 27 van de Dublin III-verordening, van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van het Unierecht en zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 18(1)b van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij die aan de Franse autoriteiten toekomt nu dactyloscopisch onderzoek aantoonde dat de vingerafdrukken van verzoekende partij op 29 augustus 2022 werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming, de Franse instanties het aan hen gerichte

terugnameverzoek hebben aanvaard en verzoekende partij niet bewees dat zij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door haar tijdens haar Dublinverhoor aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Frankrijk inzake toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.1.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.1.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.7. Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij op 12 oktober 2022 een verzoek tot internationale bescherming indiende in België, zich daarbij uitgevende als minderjarige. Uit dactyloscopisch onderzoek verricht op 12 oktober 2022 blijkt dat verzoekende partij zowel in Oostenrijk als in Frankrijk reeds een verzoek tot internationale bescherming had ingediend. Op 19 oktober 2022 vraagt de verwerende partij in toepassing van artikel 34 van de Dublin III-verordening informatie op bij de Franse autoriteiten. Omwille van de verklaring van verzoekende partij in België dat zij minderjarig was werd een medisch onderzoek gevoerd dat resulteerde in de vaststelling van de meerderjarigheid van verzoekende partij. Op 15 november 2022 reageren de Franse autoriteiten op de informatieaanvraag stellende dat verzoekende partij bij hen gekend is onder de naam S.K. geboren op 20 maart 1996 en dat zij geen informatie hebben omtrent haar familieleden. Zij diende op 29 augustus 2022 een verzoek tot internationale bescherming in dat resulteerde in een Dublin-procedure die door de Oostenrijkse instanties geweigerd werd op 12 oktober 2022. Op 8 december 2022 wordt de terugname van de verzoekende partij aan de Franse autoriteiten gevraagd. Op 21 december 2022 verklaren de Franse autoriteiten zich akkoord met de terugname van verzoekende partij. Op 18 januari 2023 wordt verzoekende partij uitgenodigd voor het Dublin-gehoor op 23 februari 2023, datum waarop zij effectief gehoord wordt. Verder blijkt dat verzoekende partij op dat moment ook een exemplaar gekregen te hebben van de brochure met betrekking tot informatie over de Dublin-procedure. Op 28 maart 2023 treft de verwerende partij de bestreden beslissing.

Dat het Dublin-gehoor van verzoekende partij werd afgenomen nadat de Franse autoriteiten zich op 21 december 2022 akkoord verklaarden met de terugname van verzoekende partij, houdt op het eerste gezicht geen onzorgvuldigheid noch enige miskenning van de door de verzoekende partij opgeworpen bepalingen in, nu in de bestreden beslissing duidelijk rekening werd gehouden met de verklaringen die de verzoekende partij tijdens het Dublin-gehoor heeft afgelegd. De verwerende partij heeft aldus, voor het treffen van de beslissing dat Frankrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek tot internationale bescherming, de redenen van verzoekende partij waarom zij zich verzet tegen een overdracht naar Frankrijk in ogenschouw genomen alsook heeft zij rekening gehouden met de algemene situatie in Frankrijk voor verzoekers van internationale bescherming. Verzoekende partij erkent dit trouwens ook in haar verzoekschrift aangezien zij in haar kritiek verder ingaat op de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing. Verder heeft de verwerende partij onderbouwd waarom zij de verklaringen van verzoekende partij niet aanvaardt en maakt de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk dat deze motivering kennelijk onredelijk is waardoor de verwerende partij zich alsnog zou hebben moeten informeren bij de Franse autoriteiten.

Zo wordt in de bestreden beslissing aangaande de verklaringen van verzoekende partij over haar persoonlijk wedervaren in Frankrijk als volgt gemotiveerd:

*“Tijdens het persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) betrokkene besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of betrokkene met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens betrokkene verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat vrienden hem hadden gezegd dat dit een goed land is. De betrokkene uitte verder bezwaar tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij daar in een Dublin-procedure zit en omdat hij geen opvang of hulp kreeg. Betrokkene gaf verder aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat hij dit geen leuk land vind en omdat hij daar niemand kent.*

*(..)*

*De betrokkene gaf aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij geen opvang of hulp kreeg in Frankrijk. Hieromtrent wensen we vooreerst op te merken dat betrokkene deze verklaring niet duidde aan de hand van concrete gegevens en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder wensen we er op te wijzen dat het enkele feit dat de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk anders is georganiseerd dan in België, geenszins een risico impliceert op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Vervolgens wensen we hier op te merken dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd opgevangen of behandeld door de Franse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Aldus maakte de betrokkene geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Frankrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*De betrokkene verklaarde verder bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij daar in een Dublin-procedure zit. Hieromtrent wensen we op te merken dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.*

*Verder wensen we op te merken dat het hier aangehaalde argument om zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Franse autoriteiten. Het loutere gegeven dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in Frankrijk in een Dublin-procedure zit, betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correctie of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Frankrijk dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde redenen, met name dat zijn verzoek om internationale bescherming in een Dublin-procedure zit, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk.”*

Uit de verklaringen van verzoekende partij zoals weergegeven in het Dublin-gehoor blijkt dat verzoekende partij stelde gedurende twee maanden in Frankrijk te hebben verbleven, waaronder gedurende één maand in een treinstation. De verzoekende partij betwist niet dat zij geen concrete gegevens aanbracht ten bewijze van haar verklaringen omtrent het gebrek aan opvang noch dat zij, indien zij meende onheus behandeld te zijn, verhinderd was klacht in te dienen bij de Franse autoriteiten. Waar zij stelt dat zij niet voldoende tijd zou gehad hebben tijdens haar gehoor om dit toe te lichten kan zij niet gevolgd worden.

Immers blijkt dat de vraag of zij redenen heeft waarom zij zich verzet tegen een overdracht naar Frankrijk een open vraag betreft waarop zij vrij kon antwoorden en maakt zij geenszins aannemelijk dat zij verhinderd werd om meer gedetailleerde verklaringen af te leggen over het gebrek aan opvang waarvan zij stelde het slachtoffer te zijn geweest. Dat zij voorts andere dingen aan haar hoofd had dan het documenteren van haar precare situatie in Frankrijk kan verder niet aanvaard worden als verantwoording waarom zij gedurende een periode van twee maanden minstens haar situatie niet heeft aangeklaagd bij de Franse autoriteiten. Immers kan aangenomen worden dat het gebrek aan opvang een zeer grote bekommernis is. Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij met verwijzing naar algemene bronnen niet aannemelijk dat zij persoonlijk in Frankrijk een behandeling heeft ondergaan die strijdig is met artikel 3 EVRM. Zoals immers ook volgt uit het arrest van het EHRM van 10 september 2020, B.G. e.a. tegen Frankrijk is het aan de vreemdeling om voldoende specifieke informatie te verstrekken over haar wedervaren in Frankrijk (cfr. punten 87 en 89). Uit de bespreking hoger blijkt evenwel dat verzoekende partij hiertoe in gebreke blijft. Dit alles nog temeer in het licht van de vaststelling dat verzoekende partij verklaarde dat zij met de taxi naar België is gekomen hetgeen een duur transportmiddel is en, zoals de verwerende partij ook opmerkt in de nota met opmerkingen, dergelijke handelswijze blijkt doet geven van voldoende financiële draagkracht om te voorzien in basisbehoeften zodat dit verder afbreuk doet aan de verklaringen van verzoekende partij dat zij in Frankrijk in dermate penibele omstandigheden vertoefde doordat haar geen opvang zou zijn geboden.

Waar verzoekende partij uit artikel 5 van de Dublin III-verordening afleidt dat het persoonlijk gehoor had moeten plaatsvinden voor het verzoek tot overname of terugname kan zij op het eerste gezicht niet gevolgd worden. Zoals ook blijkt uit voornoemd artikel 5 kan het persoonlijk onderhoud achterwege gelaten worden wanneer de verzoekende partij *“reeds op andere wijze de informatie heeft verstrekt die relevant is voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat”*. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij reeds bij de registratie van haar verzoek tot internationale bescherming op 12 oktober 2022 elementen inzake haar specifieke situatie aangaf op grond waarop de verantwoordelijke lidstaat kan bepaald worden, waaronder het feit dat zij geen familieleden heeft in België of in een andere lidstaat. Ook de Franse autoriteiten werden via het informatieverzoek van 19 april 2022 op de hoogte gebracht van de identificatiegegevens van verzoekende partij en gevraagd of zij weet hadden van familieleden, waarop zij negatief antwoordden op 15 november 2022.

Artikel 5 voornoemd bepaalt voorts slechts dat het persoonlijk onderhoud *in elk geval voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen*” wordt gehouden. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat het gehoor niet tijdig heeft plaatsgevonden noch kan ernstig betwist worden dat de bestreden beslissing pas genomen werd nadat verzoekende partij gehoord werd.

Voorts blijkt dat de verwerende partij op 8 december 2022 een verzoek tot terugname richtte aan de Franse autoriteiten, dit is binnen de in artikel 23, lid 2 van de Dublin III-verordening bedoelde termijn van twee maanden na ontvangst van de Eurodac-treffer op 12 oktober 2022. Verder blijkt dat de Franse autoriteiten op 21 december 2022 zich akkoord verklaarden met de terugname van verzoekende partij en dat, nadat verzoekende partij op 23 februari 2023 werd gehoord, op 28 maart 2023 de bestreden beslissing werd getroffen. Verzoekende partij, die zelf hamert op het belang van een persoonlijk gehoor en het feit dat de verwerende partij met de gegevens daaruit rekening moet houden, kan op het eerste gezicht niet gevolgd worden dat de verwerende partij onredelijk lang heeft gewacht of met miskenning van hetgeen bepaald in artikel 26.1 van de Dublin III-verordening heeft gehandeld. Bovendien blijkt dat de overdracht – gelet op de beslissing tot terugleiding van 23 mei 2023 – duidelijk gepland staat voor het aflopen van de termijn van zes maanden zoals voorzien in artikel 29, lid 1 van de Dublin III-verordening. Dat de verwerende partij *in casu* voorbij zou zijn gegaan aan de doelstelling van de verordening inzake de snelheid van de procedure kan op het eerste gezicht geenszins blijken. Verzoekende partij laat voorts ook na te duiden op welke wijze artikel 27 van de Dublin III-verordening zou geschonden zijn.

3.1.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en

dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt voormelde verdragsbepaling de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer van verzoekende partij naar Frankrijk te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011,

nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij beschikken over de materiële mogelijkheid om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het EU-Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3, lid 2, tweede alinea van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

*“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat deze asielzoeker wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

3.1.9. Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest waarbij verwerende partij tot de vaststelling komt dat bij overdracht van verzoekende partij aan Frankrijk deze artikelen niet worden geschonden. Zij steunt zich op het AIDA-rapport update van 8 april 2022. Verwerende partij oordeelde als volgt:

*"In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos at Forum réfugiés – Cosi, "Asylum Information Database - Country Report: France – 2021 Update", laatste update op 08.04.2022, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, hierna AIDA-rapport genoemd; een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken ("Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications", p. 60).*

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (p. 60). Hieromtrent wensen we te herhalen dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de grenspost van Rekkem, waarna betrokkene zich dient aan te bieden bij de 'Préfecture de l'Ille et Vilaine'. De af te leggen weg van de grenspost naar de verantwoordelijke prefectuur is mogelijk met het openbaar vervoer. Hieruit besluiten we dat de betrokkene dan ook geen onoverkomelijke verplaatsing naar het verantwoordelijke departement dient te ondernemen.

Frankrijk kent verschillende soorten opvangstructuren: Accommodation centres for all asylum seekers (CADA), Emergency accommodation for all asylum seekers (HUDA) en Reception and administrative situation examination centres (CAES). Personen die via een Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als 'gewone' asielzoeker en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden met als enige uitzondering dat zij geen toegang hebben tot de CADA-centra. (p. 99) Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er geen problemen opduiken in het opvangsysteem van Frankrijk. In 2021 kwamen er veel minder verzoekers aan in Frankrijk omwille van de coronacrisis maar ondanks die lagere cijfers en de opgedreven capaciteit van de Franse opvangstructuren blijft het in sommige regio's moeilijk om iedere asielzoeker van opvang te voorzien en belanden ook asielzoekers die recht hebben op opvang soms op straat (p. 105).

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, en dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers, leidt niet tot de conclusie dat de procedures voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport over Frankrijk meldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA), dit geldt ook voor personen die via een Dublin-procedure worden overgedragen aan Frankrijk. De gezondheidszorg is in de meeste Franse regio's goed toegankelijk. Sinds 2019 werd er echter een wachtperiode ingesteld voor asielzoekers, sinds 2020 moet een asielzoeker tenminste 3 maanden in Frankrijk verblijven alvorens hij of zij toegang krijgt tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk sinds 2020 minder toegankelijk is voor verzoekers die hierdoor vaak langer wachten om een dokter te consulteren, daarnaast maakt dit het moeilijker om snel bepaalde kwetsbaarheden te kunnen identificeren. (p. 115). Hoewel het rapport melding maakt van bepaalde obstakels in de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk leidt dit geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

*De betrokkene verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud van 23.02.2023 in goede gezondheid te verkeren. We wensen hier op te merken dat tot op heden door betrokkene geen medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke en mentale gezondheidstoestand werden aangebracht.*

*Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie is niet aannemelijk.*

*Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Frankrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.*

*Tot slot maakte de betrokkene tijdens het persoonlijk onderhoud geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Frankrijk die door de betrokkene als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens de betrokkene wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013."*

3.1.10. Verzoekende partij bekritiseert in essentie het gebrek aan opvangcapaciteit in Frankrijk en verwijst naar het voornoemde AIDA-rapport waarnaar ook de verwerende partij heeft verwezen in de bestreden beslissing.

3.1.11. Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt evenwel dat verwerende partij de informatie uit het AIDA-rapport op het vlak van de opvangcapaciteit in rekening heeft gebracht. In dit verband merkt zij evenwel op dat, zonder te ontkennen dat de situatie qua opvang ingewikkeld is en dat het in sommige regio's moeilijk is om voor iedere asielzoeker opvang te voorzien, de Franse overheid inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten, Dublinterugkeerders recht hebben op dezelfde opvangmogelijkheden als gewone asielzoeker met uitzondering van de CADA-centra alsook dat verzoekende partij blijkens het terugname-akkoord zich dient aan te bieden bij de prefecture de l'Ille et Vilaine waarbij zij gebruik kan maken van het openbaar vervoer. Verwerende partij erkent dat er bepaalde pijnpunten bestaan in het Franse opvangsysteem maar oordeelt dat dit niet leidt tot de vaststelling dat er dermate structurele tekortkomingen zijn dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel of dat er sprake is van structurele tekortkomingen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-verordening aan Frankrijk worden overgedragen per definitie terecht komen in een situatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Door het louter citeren van enkele van de passages uit het AIDA-rapport waarin wordt ingegaan op de opvangsituatie in Frankrijk, waarvan evenwel kan worden aangenomen dat verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden, toont verzoekende partij nog niet aan dat de beoordeling die verwerende partij op basis van deze vermeldingen in het AIDA-rapport heeft gedaan onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Uit lezing van het rapport blijkt inderdaad dat Frankrijk inspanningen doet om de opvangcapaciteit te verhogen. Zo wordt gesteld dat in 2022 4900 nieuwe opvangplaatsen kunnen gecreëerd worden als het voorziene budget gerespecteerd wordt en dat de Franse overheid eveneens noodmaatregelen treft waarbij eind 2021 ondermeer 46 445 noodopvang werd voorzien waaronder in hotels (p 106-107). In het rapport wordt verder erkend dat ondanks de uitbreiding van de opvangcapaciteit een aantal regio's nog

steeds kampen met problemen ter zake (p. 107). Zoals evenwel in de bestreden beslissing gesteld wordt moet de verzoekende partij zich aanmelden bij de prefecture de l'Ille et Vilaine en blijkt niet dat de regio die onder deze prefectuur valt te maken heeft met opvangcapaciteitsproblemen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat zij die wordt overgedragen via de grenspost van Rekkem zich niet zou kunnen begeven naar deze prefecture, temeer zoals zij zelf verklaarde naar België te zijn gereisd per taxi.

Hoewel zij als alleenstaande man behoort tot een groep die geen prioriteit zou krijgen bij het verdelen van de opvangplaatsen, toont verzoekende partij met haar betoog niet aan dat zij geen toegang zal kunnen krijgen tot een (al dan niet voorlopige) opvangfaciliteit. Er kan voorts worden herhaald dat Frankrijk uitdrukkelijk heeft ingestemd met de terugname van verzoekende partij en dat uit het AIDA-rapport blijkt dat inspanningen worden geleverd met het oog op het verbeteren van de toegang tot opvang. Dit wordt door verzoekende partij niet ontkend.

Verzoekende partij toont verder niet met een begin van bewijs aan dat de opvangomstandigheden in de door de overheid georganiseerde verschillende opvangvoorzieningen als onmenselijk of vernederend zijn te beschouwen. Haar betoog over de leefomstandigheden in niet door de overheid opgerichte kampen doet daaraan geen afbreuk.

Nog merkt de Raad op dat verzoekende partij, die met een taxi naar België is gereisd, niet aantoonde dat zij persoonlijk is aangewezen op ondersteuning van de Franse staat om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien.

Gelet op voorgaande vaststellingen slaagt verzoekende partij er met haar betoog over de begrippen “*systematisch*” en “*systemisch*” evenmin in aan te tonen dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen of een schending inhoudt van artikel 3 EVRM.

3.1.12. Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt dat verwerende partij een onderzoek voerde in het kader van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-handvest en hierbij rekening hield met alle elementen die haar kenbaar werden gemaakt. Verzoekende partij toont niet aan dat bepaalde gegevens onterecht niet in aanmerking zouden zijn genomen bij dit onderzoek en evenmin dat verwerende partij onterecht tot de conclusie is gekomen dat een schending van voormelde artikelen niet dreigt.

3.1.13. Gelet op het bovenstaande dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partij een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest op het eerste gezicht niet aantoonde, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Frankrijk.

Er kan actueel niet worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-verordening toch de aanvraag van verzoekende partij te behandelen, in casu verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 3.2, tweede en derde lid, van de Dublin III-verordening. Een schending van artikel 17 van de Dublin III-verordening wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.1.14. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling op het eerste gezicht aannemelijk maakt.

3.1.15. Rekening houdend met wat voorafgaat, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat verwerende partij het bestreden overdrachtsbesluit niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens dan wel op kennelijk onredelijke wijze. Een miskenning van het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt op het eerste gezicht dan ook niet.

3.1.16. Het enig middel is niet ernstig.

#### 4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

**Artikel 2**

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. ALLISON

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

S. DE MUYLDER